

des obj.: पुंश्चलि चिरकालं श्रुतो मया तवापवादः (schlechte Gerüchte über dich) PAKĪAT. 37, 4. प्रकाशं च कृते तस्मिन्नपवादो भवेन्मम KATHAS. 5, 63. Das subj. geht im compar. voran: सा च पुंश्चली जनापवादसंपुक्ता च PAKĪAT. 185, 11. I, 196. लोकापवादादयम् BHARTR. 2, 52. वदिता जनापवादान् P. 3, 2, 135, Sch. das obj.: विप्राप° M. 4, 237. परापवादविरता गुणाष्या न च गर्विता: R. 1, 7, 6. — 2) Absprechung, Aufhebung, Ausnahme von einer Regel: न्यायिर्मिथ्यानपवादान्प्रतीयात् RV. PAIT. 1, 13. Sch. zu P. 3, 3, 20. Das obj. im gen.: स्थानयोगितस्य प्रत्ययपरत्वस्य चापवादः P. 1, 1, 47, Sch. 1, 2, 7, Sch. 3, 1, 86, Sch. geht im comp. voran: प्रत्ययस्वराप° 6, 1, 197, Sch. अपवादप्रत्यय das in der Ausnahme gesetzte Suffix (Gegens. उत्सर्ग) 3, 1, 94, Sch. — 3) Befehl AK. 3, 4, 91. SAGĪANA beim Sch. zu Kīa. 14, 27. — Vgl. अत्रवाद.

अपवादिन् (wie eben) adj. tadelnd: मृगायाप° ÇĀK. 23, 12.
अपवारण (von वर mit अप) n. das Verbergen, Verstecken AK. 1, 1, 2, 14, 3, 4, 129, 127. H. 1477. an. 4, 159.
अपवारित (wie eben) adj. verborgen, versteckt H. 1476.
अपवारितक (von अपवारित) n. verborgene, geheime Weise; davon केन (im Drama) im Geheimen, so dass es nur die zunächst beteiligte Person sieht oder hört: अपवारितकेन प्रावृषोति MĀKĪH. 22, 23. 88, 13. 165, 3. — Vgl. अपवार्य.

अपवारक (2) m. Stein, Fels: अश्मापवारकः TRIK. 2, 3, 5.
अपवार्य (gerund. von वर mit अप) adv. leise für sich (= आत्मगतम् oder स्वगतम्, was die v. l. oft bietet) oder so dass es nur die zunächst beteiligte Person hören kann (als scenische Bemerkung im Drama; Gegens. प्रकाशम्) ÇĀK. 23, 17. 66, 20. 67, 7. 80, 19. 104, 17. MĀLAV. 18, 3. 20, 1. 6. 21.

अपवास (von वस् = उष् mit अप) m. 1) das Verlöschen: अपवासे नल-त्राणामपवास उपसामुत् । अपास्मत्सर्वे दुर्भूतमप्ये तेत्रियमुक्त्सु AV. 3, 7, 7. — 2) N. einer Pflanze (v. l. यवास, पास, पास) AK. 2, 4, 2, 10, Sch.
अपवारु (von वरु mit अप) m. 1) Name eines Metrums (4 Mal —————, —————, —————, —————) COLEBR. Misc. Ess. II, 164. (XXI, 2). — 2) N. eines Volkes VP. 188.

अपवारुन (von वरु im caus. mit अप) n. das Wegführenlassen: स्वराष्ट्रं वासपेद्राज्ञा परदेशापवारुनात् (अपवासनात्?) Hir. III, 95.
अपवाह्य (von वरु mit अप) adj. fortzuführen, fortzutragen: उपवाह्यस्तु वो (Rāma's Pferde werden angeredet) भर्ता नापवाह्यः पुराहनम् R. 2, 45, 16.

अपवित्तत (1. अप + वि°) adj. frei von Wunden, unverletzt, unberührt: अपवित्ततकोमलः — प्रियाधरः ÇĀK. Ch. 63, 3:
अपविघ्न (1. अप + विघ्न) adj. frei von Hindernissen; davon °घ्नम् adv. RAGH. 3, 38.

अपविद्ध (von व्यध् mit अप) adj. 1) abgeworfen, fortgeworfen, abgelegt: मृदिताश्चापविद्धाश्च दृश्यन्ते कमलस्रजः R. 2, 94, 24. यदा हि गर्गाणां वाहनमपविद्धं तिष्ठति Pat. zu P. 8, 4, 8. °गदे वाहुः KUMĀRAS. 2, 22. अपविद्धप्रचाविव (das Feuer und die Sonne) RAGH. 10, 75. — 2) verstossen H. 1474. so heisst ein vom Vater oder von der Mutter oder von Beiden verstossener Sohn, der von einem Fremden adoptirt worden ist, M. 9, 171. 159. JĀGĪ. 2, 132.

अपविष (1. अप + विष) 1) adj. frei von Gift. — 2) f. °षा ein Riedgras mit aromatischer Wurzel, *Kyllingia monocephala* Lin., RĪGĀN. im ÇKDa.

अपवीणै (von 1. अप + वीणा) P. 6, 2, 187.
अपवीरवत् (3. अ + प°) adj. nicht mit einem Speer bewaffnet: यो जनान्मक्षिषां स्वातितस्थी पवीरवान् । उतापवीरवान्युधा ॥ RV. 10, 60, 3.
अपवृष्य (von वरु mit अप) adj. zurückzulegen (von einem Wege), s. अत्रप°.

अपवृत्ति (von वरु mit अप) f. Verbergung, Verhüllung MĀD. n. 167.
अपवेध (von व्यध् mit अप) m. fehlerhafte Durchbohrung (von Edelsteinen, Perlen) M. 11, 286.

अपव्रत (1. अप + व्रत) adj. 1) ungehorsam, ungetreu: अत्रुव्रताय रून्ध-यन्नपव्रतान् RV. 1, 51, 9. 5, 42, 9. — 2) widerspänstig, widergöttlich: मृ-ळ्ळं मूर्यं तमसापव्रतेन RV. 5, 40, 6. VS. 17, 47.

अपशङ्क (1. अप + शङ्का) adj. furchtlos; davon °ङ्कम् adv. ÇĀK. 4, 47.
अपशद (von शद् mit अप) = अपसद् BHARATA zu AK. 2, 10, 16. H. 1443.
अपशब्द (1. अप + शब्द) m. gemeine Ausdrucksweise BHARTR. 3, 18. degenerierte, ungrammatische Sprache AK. 1, 1, 2, 2. TRIK. 3, 3, 425. — Vgl. अपशश.

अपशिरस् (1. अप + शिरस्) adj. kopflos ÇĀT. Br. 14, 2, 2, 48.
अपशीर्ष (1. अप + शीर्ष = शीर्षन्) adj. dass. H. 565.
अपशीर्षन् (wie eben) adj. dass.: तेनापशीर्षा यज्ञेन देवा अर्चसः आन्य-तथोरुः ÇĀT. Br. 14, 1, 4, 17. 2, 2, 44. 49.

1. अपश्रु (3. अ + पश्रु) m. kein Vieh: तदाहुः । अपश्रुर्वा एष पदारणयो नैत-स्य हेतव्यम् ÇĀT. Br. 13, 2, 2, 3.

2. अपश्रु (wie eben) adj. des Viehes beraubt: अपश्रुना अपश्रुर्भविष्यति ÇĀT. Br. 1, 6, 2, 17. अलंपशोरपशोश्च (सौत्रामणी भवति) KĀTJ. ÇĀ. 19, 1, 4.

अपश्रुच् Seele ÇKDa., mit Anführung folgender Stelle aus dem BĀLĀ. P.: क उतमस्त्रोकगुणानुवादात्पुमान्विरस्येत विनापश्रुघ्नत् । Sollte hier nicht richtiger विना पश्रु° getrennt werden? Die Schreibart पश्रुघ्न für पश्रुघ्न *Thiertödter* ist bekanntlich von den Grammatikern gestattet. WILSON zerlegt das Wort in 1. अप + श्रुच्.

अपश्रुकन् (3. अ + पश्रु - कन्) adj. f. °घ्नी kein Vieh tödend AV. 14, 1, 62.

अपशोक (1. अप + शोक) 1) adj. kummerlos. — 2, m. N. eines Baumes (s. अशोक) RĪGĀN. im ÇKDa.

अपश्चाद्घ्नन् (3. अ + पश्चात् - दघ्नन्) adj. nicht zurückbleibend: अर्गु-मायं जगम्ये ऽपश्चाद्घ्नने नरे RV. 6, 42, 1. Im SV. mit einfachem द्. nicht zu kurz kommend: अपश्चाद्घ्नान्तस्य भूयासम् AV. 19, 33, 5.

अपश्चिम (3. अ + प°) adj. der keinen Letzten nach sich hat, der letzte, äusserste: कश्यपश्च मरुभागस्तेषामासीदपश्चिमः R. 3, 20, 9. अपश्चिमासिमो कष्टामापदं प्राप्तवत्यरुम् N. (Bopp) 13, 33.

अपश्ये (3. अ + प°) adj. nicht sehend: अन्धा अपश्यन् न दृभन्नभिख्या RV. 1, 148, 5.

अपश्यन्ता (3. अ + प°, nom. act. von पश्रु) f. das Nichtsehen BURN. Lot. de la b. l. 381. fg.

अपश्यत् (3. अ + प°, part. praes. von पश्रु) adj. nicht sehend RV. 10, 135, 3.